

นักสร้างบารมี

ไม่มีวันหยุดสร้างบารมี

ปลายปีพุทธศักราช ๒๕๓๘ คุณยายอาจารย์อายุครบ ๘๘ ปี เดิมคณะศิษยานุศิษย์จะรวมตัวกันมากราบขอพรเนื่องในวันเกิดของท่าน ในวันขึ้น ๑๐ ค่ำ เดือนยี่ ตามระบบจันทรคติ แต่พอมาเปิดปฏิทินในปัจจุบันที่เป็นระบบสุริยคติ เป็นปีๆ ไป ปรากฏว่าวันคล้ายวันเกิดของคุณยายอาจารย์ไปตรงกับปลายเดือนธันวาคมบ้าง กลางเดือนมกราคมบ้าง การนัดหมายกันมากราบหรือทำบุญถวายท่าน จึงมักผิดวันคลาดเคลื่อนกันไปบ่อยๆ ดังนั้น ในปีพุทธศักราช ๒๕๔๕ พระเดชพระคุณหลวงพ่อดมฺมชโย จึงให้เปิดปฏิทิน ๑๐๐ ปี ย้อนไปดูว่า วันพุธขึ้น ๑๐ ค่ำ เดือนยี่ ปีระกา พุทธศักราช ๒๔๔๒ ที่คุณยายเกิดนั้น ตรงกับวันที่เท่าใดทางสุริยคติ ก็พบว่า ตรงกับวันที่ ๑๙ มกราคม ตั้งแต่นั้นมา พระเดชพระคุณหลวงพ่อก็ให้ถือเอาวันที่ ๑๙ มกราคม ของทุกปี เป็นวันคล้ายวันเกิดของคุณยายอาจารย์ และถือเอาวันดีวันคล้ายวันเกิดที่ ๑๙ มกราคม ๒๕๔๗ เป็นวันสุดท้ายของการสร้าง “หอฉันคุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง” แล้วเลี้ยงพระภิกษุและสามเณรทั้งวัด ซึ่งมีประมาณ ๒,๐๐๐ รูป ในวันนั้น เป็นการฉลอง

หอนั้นไปเลย ความจริงหอนั้นที่สวยงาม เพราะได้ชโลมเอายอดโดมเจดีย์ที่ใช้สลายร่างคุณยายอาจารย์ มาเป็นหลังคานี้ สามารถรองรับพระภิกษุได้ถึง ๖,๐๐๐ รูป ซึ่งไม่นานพวกเราคงได้เห็นพระได้รับอภิวาสนาผ้านักตบอาหารจนเต็มหอนั้น

วันเสาร์ที่ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๓๘ เป็นวันคล้ายวันเกิดคุณยายอาจารย์ตามระบบจันทร์คติอย่างเดิม ศิษยานุศิษย์ของคุณยายอาจารย์มากันแน่นเกือบหมื่นคน มีเจ้าภาพมาออกร้านอาหาร และขนมมณเฑียร ไอศกรีมพร้อมผลไม้ให้กินฟรีเพียบ แบ่งเป็น ๓ จุด รวมทั้งหมดประมาณ ๓๐ ร้าน รอบสภာธรรมกายสากล (หลังคาจาก) เจ้าของร้านทั้งเชิฐชวน ทั้งเคี้ยวเชิฐให้คนมาดื่มมากินชิมอาหารของตนเสียงระเบ็งเซ็งแซ่พร้อมรอยยิ้ม รวากับเทวดาเดินชิมอาหารอยู่บนสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ของพระเดชพระคุณหลวงพ่อกุณครุโมใหญ่” ที่เดียว

ส่วนพระภิกษุสามเณร เจ้าหน้าที่จัดให้นั่งฉันแบบพิเศษเฉพาะวันนั้นตามคำเรียกร้องของเจ้าภาพ คือ นั่งโต๊ะจีน แต่ฉันอาหารไทยที่เจ้าภาพแต่ละร้านจัดมาถวาย

วันนั้น เวลาบ่าย ก่อนพระเดชพระคุณหลวงพ่อกัฏฐสีโวขึ้นธรรมาสน์เทศน์ บรรดาศิษยานุศิษย์ของคุณยายอาจารย์ ได้จัดตัวแทนจากทั้ง ๔ ภาคของประเทศไทย ออกมากล่าวคำมุทิตาสักการะต่อคุณยาย เป็นภาษาท้องถิ่นของตนเอง มีทั้งภาษาเหนือ ภาษาใต้ ภาษาอีสาน และไม่เพียงแต่จะมีภาษาลาวเท่านั้น ยังมีภาษาจีนโดยคุณชู้ยตี กัลยาณมิตรชาวจีนแท้ และภาษาอังกฤษจากคุณนิโคลัส ลูกศิษย์ชาวอังกฤษแท้ๆ อีกด้วย แม้คุณยายอาจารย์จะไม่ได้มานั่งฟังอยู่ด้วยเพราะท่านชรามากแล้ว แต่ทุกคนก็ทำเหมือนมีคุณยายมานั่งอยู่ต่อหน้า

ผู้เขียนยังจดจำได้ไม่ลืมถึงพลาณภาพแห่งความรักของลูกศิษย์หลาน และเหลนศิษย์ที่มีต่อคุณยายอาจารย์ของเรา จากนั้นพระเดชพระคุณ- หลวงพ่อทัตตชีโวก็ขึ้นธรรมมาสน์แสดงธรรม บรรยายพระคุณของคุณยายอาจารย์ รวมทั้งธรรมะละเอียดๆ ของคุณยายอย่างลึกซึ้ง จนผู้เขียนรู้สึกเบิกบานสดชื่น ขึ้นมาอีกคำรบหนึ่ง เหมือนผักกะเจดได้น้ำ ทั้งๆ ที่ขณะนั้นเป็นเวลาบ่ายแก่ๆ เต็มที่ ... ผู้เขียนบันทึกพระธรรมเทศนาของพระเดชพระคุณหลวงพ่อไว้มีใจความว่า

“...นักสร้างบารมีที่แท้จริงเป็นอย่างไร ดูง่ายๆ แม้คุณยายจะมีอายุ ๘๘ ปีแล้ว โดยทั่วไปคนที่อายุมากขนาดนี้ เขาก็จะพักผ่อนหย่อนใจ แต่ว่านักสร้างบารมีที่แท้จริงอย่างคุณยาย ท่านไม่ได้ทำอย่างนั้น แม้อายุ ๘๘ ปีแล้ว ท่านก็ยังตั้งใจสร้างบุญ สร้างบารมีของท่านต่อไป

ภาพอย่างนี้ หาได้ยากเหลือเกินในยุคนี้ มีแต่ว่าพอปลดเกษียณแล้ว ก็ไปยงนกตกปลาکنันบ้าง ไปตีกอล์ฟกันบ้าง ปล่อยชีวิตเรื่อยเฉื่อยไปบ้าง แต่คุณยายไม่ใช่

เวลา ๘๘ ปีของคุณยายที่ผ่านมา คุณยายไม่เคยลดละในเรื่องของการสร้างบารมี มีแต่ว่าตื่นเช้าขึ้นมาคุณยายก็ปรารภว่า “ยายยังหิวบุญอยู่ ยายยังไม่อิ่มในการสร้างบุญ”

คุณยายบอกว่า “เราต้องมีบุญเยอะๆ ถ้ามีบุญน้อย เกิดมาแล้ว นอกจากจะหาความสุขในชีวิตได้ยากแล้ว จะสร้างบารมีต่อ ก็ทำได้ยาก ยิ่งกว่านั้น คุณยายยังพูดอยู่คำหนึ่ง ซึ่งหลวงพ่อก็ยังจำฝังใจ ท่านว่าอย่างนี้

“ถ้าเราบารมีน้อย ทั้งคนพาล ทั้งพญามาร มันก็ตามรังแกเรา จะทำท่าน จะรักษาดีล มันก็คอยจะขวางเรา เราจะทำภาวนา มันก็ขวาง ขนาด

พระสัมมาสัมพุทธเจ้า บารมีท่านเยอะอย่างนั้น มารมันก็ยังหาช่องทางขัดขวางตลอดเวลา เพราะฉะนั้น ถ้าบารมียังน้อยอย่างเรา มันก็ขวางเรื่อยไป”

แล้วท่านก็สรุปว่าอย่างนี้ “ยายจะสร้างบารมีให้เต็มที่ เอาว่าเกิดไปที่ชาติที่ชาติ มารมันจะต้องทำอะไรยายไม่ได้ มีแต่ยายจะตามไล่ล่าปราบมารเสียให้เตียนเชียว”

“...พวกเราคงเห็นต้นแบบการสร้างบารมีของคุณยายแล้ว แม่ตอนนี้ อายุของท่านจะ ๘๘ ปี แล้ว แทนที่จะคิดหนีมาร แทนที่จะคิดหนีคนพาล เปลา่เลย ท่านกลับบอกว่า “ท่านจะสร้างบารมี ไม่ลดไม่ละ แล้วจะตามปราบมารให้สิ้นเชื้อไม่เหลือเศษ”

หลวงพ่อกเคยถามคุณยายว่า “สิ้นเชื้อไม่เหลือเศษเป็นอย่างไร”

ท่านบอกว่า “เวลาเราโค่นต้นไม้หรือเราตัดต้นหญ้า พอโค่นไปแล้ว บางทีหน่อมันก็ยังแทงออกมาบางที่มันก็ยังมียรากเหลืออยู่แล้วมันก็แตกขึ้นมา บางทีแม่มันตาย แต่มันทิ้งเมล็ดเอาไว้ บางที่มันไม่ได้ทิ้งเมล็ดหรอก แต่ว่าอาจจะถูกตอนกิ่งตอนก้าน ไปปลูกลูกเอาไว้ที่อื่นอีก สิ้นเชื้อไม่เหลือเศษคือ มันไม่มีอะไรเหลือจริงๆ”

หลวงพ่อก็ขอให้ท่านขยายความต่อไปอีกว่า “ที่ยายจะปราบมารให้สิ้นเชื้อไม่เหลือเศษนั้นมันมีความหมายที่ลึกๆ กว่านี้้อย่างไร”

คุณยายบอกว่า “ยายจะปราบมันให้หมด แม้แต่ชื่อว่ามาร ยายก็จะไม่ให้เหลือเลยที่เดียว”

“...วัย ๘๘ ปีของนักสร้างบารมีอย่างคุณยาย ท่านไม่เคยบ่นว่ามันร้อนไป มันหนาวไป มันเมื่อยนัก ป่วยนัก แล้วก็เมื่อยสมาธิ ไม่ว่าจะหนาว จะร้อน จะอ่อนจะแข็ง จะป่วยจะใช้ จะอย่างไรก็ตาม คุณยายบอกว่า “ยาย มุดเข้ากลางเรื่อยไป เพราะว่ายิ่งเข้ากลางไปเท่าไร ก็ยิ่งสว่างไปเท่านั้น สว่าง

ไปเท่าไร เราก็ได้บุญมากไปเท่านั้น”

นี่คือคุณยายของเรา เพราะฉะนั้น ถ้าหากวันใดครั้งใดเกิดความห่อเหี่ยว
ที่จะสร้างบุญ สร้างบารมีละก็ หลวงพ่อก็ฝากคำพูดเหล่านี้ ของคุณยายเอาไว้ด้วย...”

วันเสาร์ที่ ๓๐ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๓๘

ณ สภาธรรมกายสากล (หลังคาจาก) วัดพระธรรมกาย จังหวัดปทุมธานี